

Dobozi Eszter

Álom egy utazásról

Vasy Géza köszöntésére

*„Ó, nyelvtan, ...add, hogy a szavak,
egyik a másikatól, felragyogjanak!”
(A. Tarkovszkij: A költészet nyelve és
a nyelv költészete)*

*Hátrálni még? meddig? hová?
viskók döngölt padlatáig
agyonzúzott oltárokig
a márvány morzsalékáig
széttört kövek, tarolt rétek
tömegsírok legaljára
szétlőtt várak piacára?
a katakombákba vissza?
vissza az aljba, a nádas
a sűrű, a bozótosok
legmélyére, az odalenn
futó erekig, azon át
szárazulat peremére
Föld ölébe, Ég ködébe?
visszaszűrődni porszemmé?
az első búzaszemekbe?
visszatöpörödni maggá
az első élő sejtekig
a kvarkokig? parányok
lelkéig visszahajolni
hol az az egy, a kiáltó
akármilyen pislá fénnyel
de világol, föl-föllángol
a Szó, a Szó, a Szó, a Szó...
Hang nélküli gépezettel
tolatni még? meddig? hová?*

Beszélgetés északkal, kelettel, nyugattal, déllel

*megkérdeztem
az örökzöld bangitát
hogy fél-e,
megkérdeztem az ébent,
a páfrányfenyőt, vérborbolyát,
a magnóliákat mind,
és a délibükköket,
az amerikai vasfát
meg a bálványt,
a nyírt, a szecsuaní nyárt,
a kínai susogófát,
a chilei tűzcserjét is
megkérdeztem,
és nem felelt*

*nem felelt
az örökzöld bangita,
nem az ében,
a páfrányfenyő s vérborbolya,
és hallgattak mind
a magnóliák, a délibükkök is,
az amerikai vas-
meg a bálványfa,
nem szólt semmit
a nyír, a szecsuaní nyár,
a kínai susogófa sem
s a chilei tűzcserje...*

*csak a délkörök remegtek
a fényben
s a jajveszékélő folyók...*